

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4602/2562

นาย ธ.โจทก์ นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ เป็นการบังคับตามสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจกระทำได้โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล ถือว่าเป็นการกระทำอื่นใดอันนับว่ามีผลเป็นอย่อย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี อันเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (5) เมื่อโจทก์ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวต่อมาจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และได้ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2554 ยังไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่อายุความสะดุดหยุดลงดังกล่าว คดีโจทก์ไม่ขาดอายุความ เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้เป็นเงินค่าขาดราคาและภาษีมูลค่าเพิ่มค้างจ่าย แต่ปรากฏว่าเมื่อจำเลยทั้งสองได้รับหนังสือให้ชำระเงินดังกล่าวแล้ว ไม่ได้ปฏิเสธหรือแสดงเหตุผลประกอบข้อปฏิเสธเป็นหนังสือมายังเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดสิบสัปดาห์นับแต่วันที่ได้รับความแจ้งความ ถือว่าจำเลยทั้งสองเป็นหนี้กองทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาด ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 119 วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์เป็นผู้ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบโจทก์ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน 97,829.94 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวน 71,138.42 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระหนี้เสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองชำระเงินจำนวน 97,829.94 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวน 71,138.42 บาท นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 25 มีนาคม 2554) เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2538 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า แอคคอร์ด ไปจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) ราคาเงินสดเป็นเงิน 754,205.61 บาท ซึ่งจำเลยที่ 1 ชำระเงินในวันทำสัญญา 188,551.61 บาท ส่วนที่เหลือเป็นเงินลงทุน 565,654 บาท คิดค่าป่วยการเป็นเงิน 169,706 บาท รวมค่าเช่าซื้อเป็นเงิน 735,360 บาท ตกลงชำระค่าเช่าซื้อ 48 งวด เป็นเงินเดือนละ 15,320 บาท จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันโดยตกลงจะร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 อย่างลูกหนี้ร่วม หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อ จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) เพียง 18 งวด เป็นเงิน 275,765.40 บาท คงค้างชำระค่าเช่าซื้อตามสัญญาเป็นเงิน 459,594.60 บาท ต่อมาบริษัทดังกล่าวได้ติดตาม

ยึดรถกลับคืนและนำออกประมูลขายเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2540 เป็นเงิน 393,818.18 บาท คงเหลือยอดหนี้ค้างชำระตามสัญญาเช่าซื้อ 65,776.42 บาท รวมภาษีมูลค่าเพิ่มงวดค้างจ่าย 5,362 บาท เป็นเงิน 71,138.42 บาท ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) ตกเป็นบุคคลล้มละลาย เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2545 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้มีหนังสือแจ้งไปยังจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้ค่าเสียหายจากการขายรถยนต์ที่เช่าซื้อเป็นค่าขาดราคา แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2550 โจทก์ประมูลซื้อมูลหนี้ของจำเลยทั้งสองตามสัญญาเช่าซื้อของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) โจทก์จึงรับโอนไปซึ่งสิทธิเรียกร้องรวมถึงมูลหนี้ของจำเลยทั้งสองด้วย ซึ่งโจทก์ได้มีหนังสือแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องและบอกกล่าวการชำระหนี้ให้จำเลยทั้งสองทราบแล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ โจทก์มีนายชานันท์ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์เบิกความประกอบเอกสารว่า เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2545 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระค่าขาดราคาตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 119 แจ้งไปยังจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้ค่าเสียหายจากค่าขาดราคาจากการขายรถยนต์ที่เช่าซื้อ แต่สำหรับจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับหนังสือทวงถามของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่ไปรษณีย์ภายในกำหนด เมื่อวันที่ 30 มกราคม 2546 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงมีหนังสือทวงถามให้จำเลยที่ 1 ชำระหนี้อีกครั้ง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งหนังสือได้โดยวิธีปิดหมาย ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองว่า เคยได้รับหนังสือ นอกจากนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้มีหนังสือถึงหัวหน้าสำนักงานบังคับคดีจังหวัดพระนครศรีอยุธยาให้ส่งหนังสือทวงถามแทน การส่งหนังสือทวงถามมีนายวิสุทธิ น้อยชายจำเลยที่ 1 เป็นผู้รับแทน ส่วนจำเลยที่ 2 ได้รับหนังสือทวงถาม แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉยและไม่ปฏิเสธหนี้ภายในกำหนด การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ เป็นการบังคับตามสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจกระทำได้โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล ถือว่าเป็นการทำการอื่นใดอันนับว่ามีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี อันเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (5) เมื่อโจทก์ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวต่อมาจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และได้ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2554 ยังไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่อายุความสะดุดหยุดลงดังกล่าว คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยทั้งสองต้องชำระค่าขาดราคาให้แก่โจทก์เพียงใด ซึ่งปัญหานี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยังมีได้วินิจฉัย ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยในปัญหานี้โดยไม่ต้องย้อนสำนวน เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ค่าขาดราคา ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 119 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อปรากฏว่าลูกหนี้มีสิทธิเรียกร้องให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดชำระเงินหรือส่งมอบทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ให้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งความเป็นหนังสือไปยังบุคคลนั้นให้ชำระเงินหรือส่งมอบทรัพย์สินตามจำนวนที่แจ้งไป และให้แจ้งไปด้วยว่าถ้าจะปฏิเสธให้แสดงเหตุผลประกอบข้อปฏิเสธเป็นหนังสือมายังเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาสิบปีนับแต่ได้รับแจ้งความ มิฉะนั้นถือว่าเป็นหนี้กองทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาด เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้เป็นเงินค่าขาดราคา 65,776.42 บาท และภาษีมูลค่าเพิ่มค้างงวดค้างจ่าย 5,362 บาท รวมเป็นเงิน 71,138.42 บาท แต่ปรากฏว่าเมื่อจำเลยทั้งสองได้รับหนังสือให้ชำระเงินดังกล่าวแล้ว ไม่ได้ปฏิเสธหรือแสดงเหตุผล

ประกอบข้อปฏิเสธเป็นหนังสือมายังเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาสิบสี่วันนับแต่วันได้รับแจ้งความ ถือว่าจำเลยทั้งสองเป็นหนี้กองทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาด และโจทก์เป็นผู้ซื้อสิทธิเรียกร้องและรับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบโจทก์ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปตามจำนวนดังกล่าวเป็นเงิน 71,138.42 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องย้อนลงไป 5 ปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สุรทิน สาเรือง · เมทินี ชโลธร · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4602/2562>